

ת"ד 5456/08/14 - מדינת ישראל נגד שרי קלפא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

27 מאי 2015

ת"ד 5456-08-14 מדינת ישראל נ' קלפא

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

נאשמת

שרי קלפא
ע"י ב"כ עו"ד אשר ארבל

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה בניגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה, ונהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62 (2) לפקודת התעבורה ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי בתאריך 15/1/14 בסמוך לשעה 14:30 נהגה הנאשמת במכונית פרטית ברח' פומבדיתא בת"א מכיון דרום לכיוון צפון והתקרבה עם מכוניתה לבית מס' 9 שהינו בית ספר.

נטען עוד בכתב האישום כי בכיוון נסיעת הנאשמת היה מסומן לרוחב הכביש מעבר חציה, וכן שגם היה מוצב בימין הדרך בכיוון נסיעתה תמרור 301 וכן תמרור "האט, ילדים בדרך".

בהמשך לכך נטען בכתב האישום כי באותה שעה חצה את מעבר החציה האמור קטין (יליד 2006) משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשמת וכי הנאשמת נהגה, עפ"י הנתען, בקלות ראש בכך שלא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחינה מבעוד מועד בהולך הרגל אשר חצה את מעבר החציה, לא איפשרה להולך הרגל לסיים את החצייה בבטחה וגרמה לתאונה בה פגעה בו.

לבסוף נטען בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה נחבל הילד חבלה באגן.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפרה הנאשמת (באמצעות בא כוחה) באשמה, הודתה בנהיגה שלה בזמן ובמקום, הודתה בקיום מעבר החצייה, הודתה בכך שהקטין חצה במעבר החצייה, כפרה גם במגע בין הקטין לבין הרכב, וכפרה גם בחבלה. ההגנה ציינה כפירה באחריות לתאונה.

לנוכח הכפירה התקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים, והוגשו המסמכים, הבאים:

העידה האזרחית הגב' אלונה יאדגורוב (ע.ת.1) שהינה אמו של הילד הולך הרגל המעורב, ובהסכמה הוגשו באמצעותה התעודות הרפואיות ע"ש בנה (סומנו ת/1).

העיד גם האזרח מר שלמה משאט (ע.ת.2).

עוד העיד מטעם התביעה הבוחן המשטרתי מר איגור פרס (ע.ת.3) אשר במסגרת עדותו הוגשו תרשים תאונת דרכים (ת/3), סקיצה (ת/4), תרשים (ת/5), דו"ח בוחן (ת/6), מסמך שיחזור תאונת דרכים (ת/7) לוח תצלומים (ת/8) ודו"ח פעולה (ת/9).

משויתרה ההגנה על חקירתו של השוטר מר שגיא קנטרוביץ אשר זומן וגם הגיע לדיון, הוגש בהסכמה דו"ח הפעולה שערך עד זה (סומן ת/2).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת, הגב' שרי קלפא (ע.ה.1).

לבקשת ההגנה, ובהסכמת התביעה, הוגשו מטעם הגנה תצלומים המציגים את רכב הנאשמת במקום עצירתו, ובכלל זה, כניכר בתצלומים, גם סביבת הרכב, מעבר החציה, ומכוניות חונות. (התצלומים הוצגו ע"י ההגנה לעדי התביעה 2 ו-3 במהלך עדויותיהם) (סומנו נ/1, נ/2).

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי לנוכח אשר הובא בפני במסגרת דיון ההוכחות בתיק זה - ובכלל זה המצוי בהודעתה של הנאשמת מיום האירוע וכן דבר חובות נהג עפ"י דין כמצוי, בין היתר, בתקנה 52 ובתקנה 67 לתקנות התעבורה - הינה מסקנה שהוכח אשר יוחס לנאשמת בתיק זה וכי דינה לפיכך להרשעה ולא לזיכוי.

ויוסבר ויפורט:

ראשית ניכר כי ראוי לשים לב להוראת המחוקק לגבי חובות נהג עפ"י המצוי בתקנה 52 לתקנות התעבורה ומוצא אני - מחמת חשיבות הענין לתיק זה - לצטט ולהדגיש מתוך התקנה 52 הנ"ל כדלקמן:

"52. בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:

(1) בתוך שטחים בנויים מאוכלסים ובקטעי דרך שבתים בנויים לצדם ותנועת הולכי רגל מצויה בהם; ...

עמוד 2

...

(3) כשהראות בדרך מוגבלת מכל סיבה שהיא; ...

...

(5) בקרבת קבוצת ילדים או בקרבת התקהלות; ...

(6) בהתקרבו למעבר חצייה;

(7) בהתקרבו לפסגה או למקום שבו שדה הראיה מוגבל ...".

(ההדגשות הן שלי - ע.נ.).

וזאת יש לדעת:

באירוע דנן לא היתה מחלוקת בפי הנאשמת - והיא בעצמה אף העידה - כי התקיימו במקום האירוע ההיבטים הבאים:

- יש במקום מעבר חצייה.
- מעבר החציה האמור אף מסומן היטב ובאופן בולט על הכביש. (ראה אף את נ/2 שהגישה הנאשמת עצמה).
- יש במקום בית ספר (ממש שם).
- מדובר היה בשעה שילדים יוצאים מבית הספר (והנאשמת אף אישרה שהיא מכירה את המקום ויודעת זאת) - ("זו שעה שיוצאים מבית הספר" העידה הנאשמת בת/10).
- מדובר בשטח בנוי ומאוכלס בלב העיר ת"א ובקטע דרך "שבתים בנויים לצידם ותנועת הולכי הרגל מצויה בהם" (לשון תקנה 52 כאמור). ("היו הרבה הורים ומורים במדרכה שחיכו לילדים כך שהיה ממש צפוף" - אף העידה הנאשמת עצמה בבית המשפט).
- הראות של הנאשמת היתה מוגבלת בשל כלי רכב חונים.
- שדה הראיה של הנאשמת היה מוגבל.
- (היה אגב מדובר בשעת יום, כביש יבש, והראות היתה טובה באופן כללי. ראה אף דברי הנאשמת בהקשר זה בת/10).

ובכן, בכל הכבוד והערכה, ולמיקרא דבר המחוקק בתקנה 52 לתקנות התעבורה, אלה הם - ואף יותר מאחד במקרה

זה - המצבים (אף המצטברים במקרה זה) בהם יש דרישה מן הנהג או הנהגת גם לעצור את רכבו במידת הצורך.

וכלום בנסיבות אלה - שבהן מתקרבת הנאשמת עם מכוניתה למעבר חציה מסומן ומתומרר היטב ואשר מוכר לה, ובשעה שהיא יודעת שיש בית ספר שם וזו גם שעת יציאת תלמידים והיא גם רואה צפיפות בני אדם וגם רואה ששדה הראיה שלה מוגבל - כלום בנסיבות אלה - שבהן מתבקשת עצירה לפני מעבר חציה במקום שכזה ובנסיבות שכאלה - האם עצרה הנאשמת לפני מעבר החציה?

מסתבר גם מעדותה שלה - שהתשובה היא: לא.

מעדותה של הנאשמת (ראה עמ' 22 שורות 12 - 18 לפרוטוקול) עולה שהיא נעה שם במהירות של 10-15 קמ"ש ולא עצרה לפני מעבר החציה.

וזאת יש לדעת - עפ"י חשבון פשוט - שאיננו מצריך מומחיות בבוחנות תנועה, אלא רק חישוב - תנועה במהירות של 10 עד 15 קמ"ש (ולצורך הענין אקח 12.5 קמ"ש) פירושו של דבר שרכבה של הנאשמת נע שם במהירות של 3.47 מטרים בכל שניה.

אכן, הנאשמת לא נעה שם אלא במהירות איטית, ואולם בנסיבות שכבר נסקרו הדרישה היא, בכל הכבוד, לעצירה, ולא לתנועה רצופה קדימה בשדה ראייה מוגבל. כך מורה המחוקק עת נותנים את הדעת לתקנה שצוטטה לעיל ועת נותנים את הדעת להתקדמות עם מכונית לתוך מעבר חציה לצד בית ספר בשעת יציאת ילדים מבית הספר ובשעה שיש הסתרה לנהג בשדה הראיה.

לוקח זמן לעצור רכב שנע (ויהא זה אף רכב שנע במהירות של 3.47 מטרים לשניה).

לנהג או לנהגת נדרש זמן תגובה וגם למכונית נדרש זמן בלימה.

בנסיבות אלה, ולכשהתרחשה תאונה על מעבר החציה, אין לקבל את הסברה של הנאשמת לפיו סביר הוא לשיטתה שהיא תמשיך שם (בראות מוגבלת) בנסיעה של 10 או 15 קמ"ש לדבריה כי (ציטוט): " אני יכולתי לראות ולעשות את שיקול הדעת שלי שכן אני יכולה לעצור במצב שאם מישהו רוצה לחצות. כשאני חציתי את המעבר, לא היה אף אחד על המעבר ". (עדוטה בעמ' 22 שורות 16-18 לפרוטוקול).

הלכה למעשה - הרי אירעה פגיעה על מעבר החציה.

הלכה למעשה - הרי הילד גם הספיק טרם פגיעה לעבור על מעבר החציה כברת דרך שהיא יותר מרוחבה של מכונית שחנתה שם.

יוצא אם כן שניכר כי בניגוד לעדות הנאשמת לפיה " כשאני חציתי את המעבר לא היה אף אחד על המעבר " , דווקא כן היה מישהו על המעבר, או לכל הפחות היה מישהו על שפת המדרכה במגמת מעבר . הנאשמת צריכה היתה לצפות - ובפרט עת קיימת חובה מוגברת כלפי ילדים - וליד בית ספר בעיתוי בו עסקין - והיה עליה לעצור לפני מעבר החציה.

הנאשמת טוענת כאמור בעדותה כי היא לא עצרה לפני מעבר החציה וזאת לדבריה כי היא עשתה את שיקול הדעת שלה.

כאמור, צר לי, אך אין בית המשפט יכול לתת הכשר לנסיעה (בנסיבות הספציפיות שהיו במקום) בעיוורון של הנהג או הנהגת בהתקרב למעבר חציה ליד בית ספר ובשעת יציאת תלמידים מבית הספר.

אף מסתבר שרכב הסעת תלמידים היה בצד ימין של הכביש.

על הנאשמת היתה - עפ"י דין - חובה בנסיבות אלה לעצור לפני מעבר החציה - אך היא לא עשתה כן.

וכאן אני מגיע למה שניכר בעיני כהיות שנותרו ללא מענה, בכל הכבוד, בגירסתה של הנאשמת הנכבדה .

עיון בהודעתה של הנאשמת (ת/10) - הודעה אשר הסניגור הנכבד בחר שלא להפנות בקשר אליה ולנסיבות גבייתה כל שאלה בחקירה נגדית לע.ת.3 - מלמד שהנאשמת ידעה אז לפרט בפירוט רב (ואגב גם בפני השוטר שגיא קנטרוביץ שהסניגור ויתר על חקירתו ואשר ערך את ת/2) מהיכן הגיע הולך הרגל, היכן בדיוק חצה, ואף באיזו מהירות הוא נע. את כל אלה ידעה הנאשמת לתאר בפרוטרוט.

וכך סיפרה הנאשמת בת/10 (ציטוט):

" ש. באיזה אופן הולך הרגל חצה את הכביש ואיפוא?

ת. הוא חצה את הכביש סמוך למעבר החציה, סמוך לחלקו הצפוני במרחק של כ-

1.00 (מטר) ממנו. חצה בריצה, בריצה ממש מהירה, הוא פשוט נתקע באוטו. לדעתי הוא רץ לאוטובוס שעמד בצד ימין של הכביש.

ש. מתי לראשונה הבחנת בהולך הרגל?

ת. איך שראיתי אותו מיד בלמתי.

ש. עכשיו אני משחזרת ואני חושבת שלא ראיתי אותו כי עברתי את מעבר החציה

עם חזית רכבי ולאחר שעברתי ראיתי אותו רץ מצד שמאל ונתקע ב'. ראיתי אותו רץ על מעבר החציה "

(כאמור, ציטוט מתוך גירסתה של הנאשמת בת/10, שורות 42 עד 52). (ההדגשות שלי. ע.נ.).

אגב, עפ"י תיאורה הנ"ל של הנאשמת את מיקום חציית הולך הרגל (מטר אחד אחרי מעבר החצייה אף סומן כל זאת בתרשים ת/3).

והנה, בעדותה בבית המשפט, העידה הנאשמת הנכבדה כי לא ראתה כלל את הולך הרגל לפני המגע בינו לבין מכוניתה וכי גם לא יכולה היתה, לדבריה, לראות אותו.

וראה לענין זה את תשובותיה, הבלתי מספקות לטעמי, בכל הכבוד, של הנאשמת הנכבדה בעמ' 23 שורות 17 - 25 לפרוטוקול).

ושבו, בכל הכבוד והערכה, מתקיים לטעמי קושי להשתחרר מן הרושם כי לכשהבינה הנאשמת כי ככל שגירסתה היא גירסה לפיה היא ראתה את הילד אזי פירושו של דבר שבעצם מעידה היא על עצמה שיכולה היתה היא לראותו, אזי, בכל הכבוד, נסוגה היא מגירסתה המפורטת הנ"ל בדבר חצייתו מטר אחרי מעבר החצייה והגעתו בריצה מהירה.

וממה נפשך? האם ראתה אותו הנאשמת ויכולה היתה לתאר בפירוט האמור את מיקומו ודרך חצייתו, או שמא לא ראתה אותו?

עפ"י התרשמותי הישירה מן העדות, ובכל הכבוד והערכה, הודעתה ת/10 של הנאשמת שנמסרה כשעתיים לאחר התאונה ומכילה פירוט רב, והיא גם הגירסה שניתנה קרוב יותר למועד האירוע, היא שמשקפת שהנאשמת ראתה את הילד (וגם בלמה).

וכאן אני מגיע גם לקוהרנטיות של גירסה זו (של היבט ההבחנה של הנאשמת עצמה בהולך הרגל עובר למגע) וזאת עם היבט נוסף והוא מיקום עצירתה (כניכר מהתמונות שהיא עצמה הגישה וכניכר גם מן המצוי בהקשר זה של מיקום עמידת רכבה לאחר האירוע כביטוי בתרשים אשר בגב דו"ח הפעולה ת/2 שערך השוטר שגיא קנטרוביץ שהגיע למקום וראה את סימון מיקום המכונית).

ממיקום הימצאות רכבה של הנאשמת כפי שנעצר לאחר האירוע עולה כי חלק מרכבה מצוי עדיין מעל מעבר החצייה וכי חזית רכבה מצויה מעט אחרי מעבר החצייה. (ראה נא כאמור את התצלום נ/2 וראה נא גם את התרשים בת/2).

אם מקבלים אנו לפיכך כנתון שהנאשמת (כגירסתה) בלמה ונעצרה בשל האירוע התאונתי ולא בשל כל סיבה אחרת (וזוהי הרי נתון שאיננו שנוי במחלוקת) אזי פירושו של דבר שכנהגת היה צריך לחלוף לגבי הנאשמת (עוד לפי שנעצר רכבה במקום שבו נעצר) זמן של תגובת נהג, תגובת מערכת - בלימה ועצירה.

אמירה אחרונה זו היא בגדר אמירה בסיסית בדיני התעבורה שהיא מן המפורסמות שאין דורשות ראיה (והכוונה כאמור

היא לכך שלנהג נדרש זמן תגובה ובלימה לעצירת רכב נע).

רוצה לומר שאם עלה בידיה של הנאשמת לעצור את רכבה לכדי עצירה מוחלטת ממהירות של 10-15 קמ"ש ולהגיע אך ורק כדי המקום אליו הגיעה עם מכוניתה (כניכר בנ/2 ובת/3) אזי פירושו של דבר הוא שהיא ראתה את הולך הרגל מוקדם מן המיקום שבו נעצרה.

היבט פיזיקלי וטכני זה מתיישב כאמור עם גירסתה של הנאשמת עצמה (בהודעתה ת/10 כאמור) שם ידעה היא כזכור לספר בפירוט רב מהיכן הגיע הולך הרגל, היכן חצה וגם באיזו מהירות חצה.

לא זו אף זו - כל אלה גם מתיישבים עם עדותו, ההגיונית והמנומקת לטעמי, של בוחן התנועה המשטרתי, לפיה הנאשמת יכולה היתה לראות את הולך הרגל לו היתה נעצרת לפני מעבר החצייה. (ראה נע את תשובותיו הנרחבות של הבוחן המשטרתי בענין זה בחקירה הנגדית שעבר בבית המשפט).

ובמילים אחרות: כל אלה - כל אחד מהם לחוד- ובוודאי במצטבר - מתיישבים עם מסקנה שלנאשמת היה אמנם שדה ראייה מוגבל אך לא מוגבל עד כדי כך שלא תוכל לראות את הולך הרגל, וכי בפועל גם ראתה אותו, וגם הגיבה כאמור בבלימה.

אכן, במצב הדברים המספרי, התאונה - מבחינה מספרית גרידא - היתה תאונה בלתי נמנעת.

אך כפי שכיוון, ובצדק לטעמי, הבוחן המשטרתי בת/7, הצגת השאלה האם תאונה היא בלתי נמנעת מבחינה מספרית איננה חזות הכול.

מן הראוי גם לבדוק האם מלכתחילה הנהג או הנהגת לא הכניסו את עצמם למצב פיזיקלי שבו אין הם יכולים למנוע את התאונה מבחינה מספרית (דהיינו ללא יכולת להספיק לעצור במקרה כגון זה) בעוד שלמעשה לא היו צריכים הם להכניס עצמם למצב שכזה לו היו נוקטים מלכתחילה בדרך נהיגה מתבקשת בנסיבות נתונות.

ולענינו רוצה לומר לגבי מקרה זה כי לו היתה הנאשמת בוחרת לעצור לפני מעבר החצייה ולא לנטול, בנסיבות המיוחדות ששררו שם, הימור של התקדמות אגב עיוורון לנעשה בחלקים מוסתרים של מעבר החצייה והמדרכה, היתה יכולה היא, לו היתה היא מבצעת עצירה (עצירה כמיצוות הדין בנסיבות) לראות את הולך הרגל ולהימנע מלהגיע למצב שבו אין לה די זמן תגובה למנוע את התאונה.

וידגש שוב - לא מדובר כאן באירוע של נסיעה שלא אגב התקרבות למעבר חציה. מדובר כאן במעבר חציה ליד בית ספר וכאשר זו ידועה לנאשמת כשעת יציאת הילדים מבית הספר, רכב הסעת הילדים בקירבה רבה בצדו השני של הכביש, וצפיפות אדם בקירבה.

כידוע, כלפי ילדים - ובפרט במעבר חציה - יש חובת זהירות מוגברת.

אכן, הולך רגל לא צריך לרוץ, אבל הרי טבעם של ילדים הוא שיש וקורה שהם רצים (ובפרט אולי לרכב הסעה כאמור שהנאשמת העידה כי המתין במקום בצד ימין).

אכן, טוב היה אם הילד היה תחת השגחה, אך גם זה לא משחרר את הנאשמת כנהגת מחובותיה המיוחדות כנהגת במיקום ובזמן, ולא משחרר אותה מאחריות.

אף אסביר כי דעתי בהחלט איננה נוחה מכך שכלי רכב חנו בקירבת מעבר החציה. אך זהו, למרבה הצער, חיזיון אשר לא שמעתי כי הוא נדיר לנאשמת כנהגת בכבישי ישראל בכלל, ובמיקום זה המוכר לה בפרט.

אף אין לדעת - אולי התקלקל רכב ונעצר במקום.

כך או כך - גם בחניית כלי הרכב במקום, אין לטעמי כדי הצדקה להוציא בשל כך מסר מבית המשפט לפיו הנהגת, המתקרבת למעבר החציה במקום, משתחררת כביכול מחובותיה עת קיימת לה הסתרה לפני מעבר חציה, ומשתחררת כביכול מאחריות.

לא היה צריך להיות מגע כלל בין הולך הרגל לבין מכוניתה הנעה של הנאשמת כשעסקין במעבר חציה ובילד. מיקום המגע איננו בחלק האחורי של המכונית.

הנאשמת יכולה היתה לראות, וגם ראתה, את הולך הרגל אגב התקדמותה עם רכבה קדימה, טרם המגע עם הילד. אלא שבשל תנועתה הרציפה קדימה, ללא עצירה לפני מעבר החציה (כמצוות הדין בנסיבות שכאלה), לא היה בידה סיפק לעצור במועד בבלימתה, ונוצר המגע.

תקנה 52 לתקנות התעבורה מונה כאמור כמה וכמה מצבים שבהם - בכל אחד מהם - דורש הדין אף את עצירת הרכב במידת הצורך.

כאן התקיים לא רק אחד מבין המצבים הללו אלא אף חמישה מהם. (ראה כאמור את הציטוט מן התקנה בתחילתה של הכרעת דין זו).

בנסיבות אלה צריכה היתה כאמור הנאשמת לעצור, ובכך כאמור להימנע מנטילת הימור ולהימנע מהתקדמות (במהירות של כ-3.47 מטרים לשנייה כאמור) אל עבר מעבר החציה ובתוכו.

מעבר חציה כבר הוגדר כ"שמורה" וכ"מקום מבצרם" של הולכי רגל, ולכן, ובכל הכבוד, חובת הזהירות כלפיהם, וגם כלפי הרשלנים שביניהם במעבר חציה (ובפרט ילד), היא חובה שהנאשמת איננה יכולה להסיר מעליה כנהגת.

לא אצא לבסוף אני ידי חובה באם לא אתייחס קצרות לכפירת הנאשמת בישיבת ההקראה, בין היתר, כדלקמן: "

כופרים במגע בין הקטין לבין הרכב."

על כך ייאמר כי עיון בגירסתה של הנאשמת הנכבדה - הן בהודעתה בסמוך לאחר האירוע והן בעדותה בבית המשפט - מלמד מנגד כי היא בהחלט חוזרת ומעידה ללא סייג כי היה מגע בין רכבה לבין הקטין.

אעיר אם כך בהקשר זה כי התקשתי אם כך להבין את דבר הכפירה המסויים המצוטט לעיל.

ובאשר לחבלה, ויתרת כזכור ההגנה על חקירת עורכי התעודות הרפואיות (ת/1) .

עיינתי בתעודות. תוכנן לא נסתר . לא נסתר לפיכך כי אירעה חבלה.

לאחר כל זאת ולאור כל המנותח והמנומק לעיל, מסקנתי היא כאמור שהוכחו יסודותיהן של העבירות שיוחסו לנאשמת בנסיבות הענין, ולפיכך דינה להרשעה בהן.

ניתנה היום, 27 מאי 2015, במעמד הצדדים.

קלדנית: רינת אברג'ל